

Çocu u sevmek – ve saymak

Bir kat üstümüze yeni kiracılar ta_1nal1 bir ay geçti, hala ho_ geldine gidemedim. Zamanım olmadı. Oki ya_1na gelir gelmez Derya'y1 Canan'ın yuvasına verdik, yarım gün de olsa yine i_ime ba_ladım. O_ten gel, çocukları yuvadan al, al1_ veri_, yemek, ev i_i derken gün bitiyor. Birkaç kez evin hanımıyla merdivende kar_1la_1p selâmla_m1_t1k. Temiz yüzlü, sevimli biri, fakat tedirgin ve gergin bir hali var. E itim görmü_ oldu u belli. Üç ya_1nda bir erkek, bir ya_1nda bir kız çocu u var. Nereye gitse onlar da hep yanında. Kocası da görünüş_e bakılırsa iyi birine benziyor. Kayıvalidesi ve kayınpederiyle birlikte oturuyorlar. Daha do ru dürüst görü_emedik, ama her birini ayak seslerinden çok iyi tanlıyorum. Tahta dö_eme üzerinde kimin nereye gitti i hemen belli oluyor. Ya_1lların ayak sesleri aür aksak, kadıninki tüy gibi, sanki ayakları yere de miyor. Çocuk unki ise hızlı ve aceleci, her tarafa t1k t1k t1k ko_arak gidiyor. Bazen bu ayak sesleri birbirine kar_1_lıyor. Çocuk un ko_u_masına annenin ve hemen ardından ya_1lların ayak sesleri kar_1_lıyor, kapılar çarpılıyor, baür1_malar duyuluyor. 'Ne oluyor acaba?' diye_a_1rlıyorum. 'Kavga var galiba!' Olur ya, niye olmasın! Bazı da onlar bizim kavga gürültümüzü duyup_a_1yorlardı. Ama yine de insan merak etmekten kendini alamıyor. Bir gün çocukları yuvadan alıp eve geldi imde merdivende kar_1la_t1k. Kucaında kız1, erkek çocu unu elinden tutmu_a_aüya iniyordu. Aceleyle bir selam verip yoluna devam etti. Canan seneye okula ba_layacak. Her bir_eyi görüp anlıyor. Merdiven sahanlında durup yüzüme baktı. "Anne, o çocu un nesi var?" diye sordu. Benim hiçbir_ey dikkatimi çekmemi_ti. "Ne bileyim, kızım!" dedim. "Niye sordun?" "A lliyordu. Birkaç gün önce yine a larken görmü_tüm," dedi Canan. Ko_an çocu un ayak sesleri, baür1_malar, hızlı çarpılan kapılar! Gürültülerinden geçilmiyor, dedim içimden öfkelenerek. Eve girince mutfak penceresinden a_aüya baktım. Kadın, çocu u elinden tutmu_, h1_1mla avludan geçiyordu. Çocuk da ayaklarını sürüyerek istemeye istemeye pe_inden gidiyordu. A ladı belliydi. Böyle durumlar az m1 ba_1ma gelmi_ti! Daha birkaç gün önce oyuncak ağısını ninni söyleyip uyutmak isteyen Derya'y1 i_e geç kalıyorum korkusuyla kolundan kaptım gibi çeke çeke ta merdivenden a_aüya kadar zorla indirmiştim. Canı burnuna gelmiş bir anne, hepimizin bildi i, ama hiç de ho_ olmayan bir manzara. Bu olay ak_ama kadar kafamdan çıkmadı. Yemekte Oktay'a da anlattım. "Avluda di er çocuklarla hiç oynamaması benim de dikkatimi çekti," dedi Oktay. Ama bu evde dayak yedigi anlamına gelmez. Kaldı ki, dövseler bile elden ne gelir?" Buna verecek bir yanıt bulamadım. Ama bir kez kafama takılmı_tı bu olay. Ertesi gün yuvada Monika'ya konuyu açtım. "Yapabilecek çok_ey var," dedi. "İmdi yeni bir yasa çıktı. Bu yasaya göre çocukların_iddete ba_vurulmadan e itim görme hakları var. Yeti_kinlerin bu haklara saygı göstermesi gerekiyor. Gerçekten yeti_kin birinin kendinden çok daha zayıf birine, savunma gücünden yoksun bir çocu a kar_1_iddete ba_vurması ne utanılacak bir durum. Ama bir çocukla anne baba arasında yasa girerse bundan sonra yine çocuk zararlı çıkmaz mı? "Yasalar yalnız cezalandırma amacıyla yapılır," dedi Monika. "Bazı yasaların görevi yardıma muhtaç bireylerin güvenli ini ve haklarını korumaktır. Bugün bu yasa belki de ço unlu un bir adımı önünde. Dolayısıyla bazılarımla bu yasayı anlamak zor gelebilir. Ama yarın yetersiz bile kalabilir. Onan bana, çocuklarımla dövmeden ve a_aulamadan nasıl e itice imiz konusunda biraz kafa yorarsak mutlaka bir çaresini buluruz."

Hem severim, hem döverim Evde de Monika'nın sözleri kulağımdan çıkmadı. Bazı ata sözlerimiz bile, çocuklarımla hep kendi malımız gibi gördüğümüzü, onları dayakla istedi imiz gibi yo urabileceğimizi sandığımızı açıklıca ortaya koyuyor. Eti senin kemi i benim ya da: Çocuk benim de il mi, hem severim, hem döverim," deriz. Oysa bir çocu un da, ne kadar küçük ve güçsüz olsa da bir ki_ili i, gururu, haysiyeti var. Bu küçük insanlar bize geçici bir süre emanet edilmişlerdir. Onların ki_ili ini ezmeye ve haysiyetini kırmaya – e itimsel amaçlarla ya da gelecekleri konusundaki kaygılarımla nedeniyle de olsa – haklarımız yoktur..." Onanın bel ba ladığı ve sevdiği birinden dayak yemesi ne kadar korkunç olmalı! Eve giderken yolda kafamdan bunlar geçiyordu. Eve vardığımızda kararımı vermiştim. "Canan," dedim, "çık yukarıya da kom_u teyzeye sor bakalım ö leden sonra evde mi. Evdeyse bir ho_ geldin ziyaretine gidelim." Canan büyük insan gibi i_ yapma a, ona sorumluluk verilmesine bayılıyor. Hemen fırladı gitti ve az sonra a z kulaklarına vararak geri döndü. "Bizi bekliyor, anne!" dedi. Evde açılmamı_ bir paket lokum vardı. Onu güzel bir kaıda sarılıp yanıma aldım. Adının Zühal olduğunu öğrendim kom_u kapıyla bize güler yüzle açılıp içeriye buyur etti. Ziyaretimize içten sevindi i her halinden belli oluyordu. Adet olmuş, herkes hal hatır

soruldu unda 'iyiyim' der. Zühal de önce öyle dedi, ama biraz oturup konu_tuktan, iki bardak çay içtikten sonra büyük bir içtenlikle, hiç yapmacıksız içini dökmeye başladı. Kayıncısı ve kayıncısı biraz hava almaya parka çıkmaları, küçük kız ise uyuyormuş. Olu Özden de Canan ve Derya ile yan odada oyuna koyuldu. Canan bazı büyük insan gibi anlayışlı. Özden'in yine üzgün oldu onu onunla daha yakından ilgilenmeye başladı. Zühal kafasına uygun biriyle konuşmaya hasretti mi er. "Yalnızım, hiç kimsem yok burada," diye söze başladı. "Çok canlımsızlık yapıyor." Dört yıl önce Türkiye'de liseyi bitirmiş, tam üniversiteye başlıyacaktı, Almanya'dan memleketine tatile gelen Turgay'la tanıştı apar topar evlendi. Ama Turgay önce ona söz vermiş olmasına karşın buraya gelince anne babasının kırarlım korkusuyla ayrı ev tutma konusunu açmamıştı bile. Bir iki kere açar gibi olsa da kayıncılarla kayıncısı: "Ne gereği var! Birlikte ne güzel oturuyoruz işte. Bir evin masrafı başka, iki evin masrafı başka. Yalnızlımız ne olacak belli değil. Hele biraz para biriktirin önce," deyip buna karşılık çıkmaları, Zühal Almanca kursuna gitmeyi ne kadar istemişti, ama ilk zamanlar kayıncısı ve kayıncısı gerek görmemişler. Ardından da art arda hamile kaldı. "Aslında iyi insanlar, ama her şeye karşı koyuyorlar," dedi Zühal. "Kendi evimde yabancı gibi yaşıyorum." Ne dedi işi çok iyi anlıyordum. Canan daha bir yaşıdayken kayıncısı Türkiye'den gelip üç ay yalnızlıkta kaldığında az sorunlu olmamıştı. Zühal'e kayıncısının bir gün nasıllı evden kaçtığını ve tüm kent kazan biz kepçe onu nasıllı aradıklarını anlattı. Çok güldü. Konu_tukça yüzündeki o sert ifade gidiyor, yüz hatları yumuşuyordu. Demek zavallının biraz dert dökmeye çok gereksinimi varmış. Ben içini de_tıkçe o da anlattı. Büyük bir aile içinde, dede ve nine ile bir arada yaşanan çocukluk mutlaka çok güzeldir. Çocuk bir tek anne babayla değil, daha geniş bir çevreyle birbirinden farklı duygusal ilişkilere giriyor, aradığı sevgiyi ve şefkati birinde bulamadığı zaman bir di erinde bulabiliyordu. O gün babasının olmasa dedesinin zamanı oluyordu ona masal anlatacak veya dizinde hoplatacak. Bunları hep geçmiş zaman kipinde kafamdan geçiriyordum, çünkü artık Türkiye'de de kırsal kesimlerde bile büyük aile ortadan yok oluyor. Küçük bir evde ise çeşitli görüş ve gereksinimleri olan kişilerin bir arada oturması yaşamı cehenneme çevirebilir. "Ben çocuğumu serbest yetiştirmek istiyordum" dedi Zühal. Ona bazı şeyleri yasaklamaktansa niye yapmaması gerektiğini anlatacaktım. Ama burada olmuyor, dedesi ninesi hemen karşı koyuyorlar. Çocuk a terbiyesini vermek gerekir diyerek nedenini sormadan laf dinlemesini istiyorlar. Çocuk oynamak istiyor, onlar evde çıkmamasını istiyorlar. Özden bana karşılık verecek ya da bir şey soracak olsa hemen: „Bak, gördün mü? Çocuk seni dinlemiyor' diyorlar. Hep gözleri üzerimde, ne yapsam be enmiyorlar. Bir gün Özden ninesinin çeyizinden kalma bir bibloyu yere düşürüp kırıldı. Ortalık aya kalktı, sonunda suç yine benim üzerime kaldı." Zühal'in gözleri yaşardı. Kısa bir aradan sonra sözüne devam etti: "Bir gün misafir geldi işti. Özden kanapenin üzerinde zıplamaya başladı. Sanki herkes gözlerini dikmiş bana bakıyor, beni ayıplıyor gibi geldi bana. Dayanamayıp bir tokat attım çocuğumu. Hemen ardından yaptığımdan kendim korktum. 'Zühal,' dedim kendi kendime, 'sen bu hallere mi düşecektin? Eskiden yalnızda biri çocuğumu vurmaya kalksa engel olurdu. Öyle utandım ki kendimden. Ama utancın bir şeyi yararlı yok. Birkaç gün sonra benzeri bir durumda yine pat diye attım tokatı." "Öfkemi bu zavallı çocuktan çıkartıyorum," dedi Zühal. "Bir tek çocukları beni sevsinler, geri kalanı önemsiz, diye düşünüyordum. Ama onlarda da aradığı bulamadım. ^u parmak kadar çocuk bile bana karşılık çıkıyor, benim duygularımla karşılıksız bırakıyor. Bir şey olunca babaannesine kaçıyor, beni dinlemiyor. Bir gün dayanamadım, bir tokat attım. O da ağladı, ben de ağladım. 'Zühal,' dedim kendi kendime, 'sen bu hallere mi düşecektin?' Eskiden yalnızda biri çocuğumu vurmaya kalksa engel olurdu. Öyle bir utandım ki kendimden. Ama utancın bir şeyi yararlı yok. Birkaç gün sonra benzeri bir durumda yine pat diye attım tokatı. Zühal yine duraksadı. Bardağına çay koydu. "O işte o zaman beni çok ağrıtan bir olay oldu. Ninesi ve dedesi Özde'ne arka oldular. Ben hem çocuğumu şımartıyor, hem de dövüyordum. Suçu yine bende buldular. Bazı bana sanki çocuk beni zor duruma düşürmek için kasıtlı yapıyor bunları gibi geliyor. Bir tek çocukları beni sevsinler, geri kalanı önemsiz, diye düşünüyordum. Ama onlardan da aradığı bulamadım. Çevrem insan dolu, ama yapayalnızım. Kocamla bile konuşmuyorum. Zühal her şeyi büyük bir rahatlıkla anlatıyor, anlattıkça da boşallıyor ve rahatlıyordu. Anlatılan bu işten herkes zararlı çıkıyor," dedim. "Ama en büyük zararlı Özden görüyor. Bu olaylar onda tüm yaşamı boyunca iz bırakabilir. Senin mutlaka Turgay'la konuşup bu duruma bir çözüm bulman gerek," dedim. "O da farkında bu sorunların, ama üzerine gideceğine kaçıyor. Baş başa kalıp konuşmuyoruz. Bir fırsatın bulup konuyu açmaya kalksam, şimdi çok yorgunum, daha uygun bir zamanda konuşalım' diyerek geçiştirmeye

çalıyor." O sırada kayınpeder parktan geldiler. Biraz da onlarla sohbet ettim. Bana ister istemez onlara karşı biraz çekingendim, ama konu tükçe cana yakın, sevecen insanlar olduklarını gördüm. Zühal'i çok iyi anlıyordum, ama bu yaşı insanlar da kusuz çocuklarını ve torunlarını iyiliğinden başka bir şey istemiyorlardı. Aynı sorunları biz de yaşıyoruz değil mi? Biraz sonra kalktım. Canan'ın ilgisi Özden'e yaramıyorsa benziyordu. Bırakmak istemedi kızımı. "Ben öleden sonraları evdeyim," dedim Zühal'e kapıda. "Al çocukları arada bir bize gel. Onlar oynarlar, biz sohbet ederiz." Zühal'in gözlerinin içi gülüyordu. Herkes iyi de, arada olan çocuğa oluyor

Akşam yemekte durumu Oktay'a anlattım yine. "Herkes iyi niyetli ve herkes de belki kendi açışından haklı," dedi. "Burada suç kayınpeder ve kayınpeder de diyemeyiz, ama açıkça görülüyor ki, o kadın çok sık sık bir durumda. Onlar için en iyisi ayrı bir ev tutmak. Ondan sonra yaşlılarla araları da düzeler." "Almanca öğrenmesi de şart, yoksa buraya alınamaz," diye lafını kestim. "Özden de yuvaya gitmeli." "Dur acele etme! Her şeyin sırası var" dedi Oktay. "kabağın çocuğunun banyosunu yapıyor, ama bizim elimizden ne gelir?" "Turgay'la bir konu'san" dedim. Oktay elinden çatalı bıçakla bırakarak bana baktı. "Tanımadığım biriyle böyle zor bir konuda nasıl konuşuyorsun? Ne diyeyim elin adamına?" Kısa bir süre düşündükten sonra dedi ki: "Biz bir akşam Turgay'la Zühal'i bize yemeklere davetmişim. Görelim bakalım nasıl biriyim. Ortam uygun görürsek konuya bir ucundan gireriz." Bu öneri hiç de fena değildi doğrusu. "Bana kalırsa hemen bu hafta sonunu ayarlayalım," dedim. Derya oralı olmadan habere yemek için kağıtlıyordu. Canan ise kulaklarını dikkatle dinliyordu. "Ama Özden de gelsin," dedi. "Senin odana gidip güzel güzel oynarsanız gelsin," dedim. "Aferin kızım," dedi Oktay. "Biraz Özden'e ablalık et de yüzü gülsün çocuğun." "Ama annesi niye dövüyor onu?" diye sordu Canan. "Kızım, annesinin canı bir şeyi sıkılmıyorsa, çaresizlikten aldığı o lundan çikirmen. Ama çok pişman olmuştum," dedi Oktay. Bunun üzerine Canan: "Sen de pişman oldun mu?" diye sormaz mı? Oktay'ın lokması neredeyse boğazına takılıp kalacaktı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Canan sorusunu yineledi: "Hani sen de bana bir kere vurmuşsun. Pişman oldun mu?" Doğrusu ben de unuttum tüm bu olayı. Canan unutmamı. Bir akşam biz mutfakta yaz tatili planları yaparken Canan mizahla etmiş, bunun üzerine Oktay kendini tutamayarak ona bir tokat atıvermişti. "Oldum kızım," dedi pancar gibi kızılarak. "Çoktan oldum." "Peki sonrası?" dedim. Oktay ne demek istediğini anlamamı. "Ne sonrası?" "Yeni yasaya göre çocukları da yetkinler gibi ciddiye almak, onlara sevginin yanı sıra saygı da göstermek gerekiyor. Senin kardeşinde yetkin biri olsa böyle bir olayı pişmanım deyip de kapatabilir miydin?" Oktay sonunda ne demek istediğini anlamamı. Gülerken Canan'a döndü. "Bak kızım, o tokattan ötürü senden resmen özür diliyorum. Bir daha yapmayacağım." "Söz mü?" Canan savucunu havaya kaldırıp Oktay'a doğru uzattı. Oktay da sağı elini _ak diye havada Canan'ın sağı eliyle buluşturdu. "Söz!" "Peki," dedi Oktay bana dönerek, "yeni yasaya göre biz bu yüzden hapse mi gireceğiz şimdi?" "Merak etme! Biz Canan'la seni ziyarete geliriz," dedim. Güldük.

Çocuklara saygı nasıl olur?

Gerçi Oktay bu soruyu _aka yollu sormuştu, ama ben yine de Monika'ya sormadan edemedim. "Çocuğun yanına tokat, kırığa _aplak atmak veya onu azarlayıp susturmak öylesine yaygın ki, o zaman Alman olsun, Türk olsun, ne olursa olsun anne babaların yarısından çoğu hapse girerdi," dedi. "Bu yeni yasa, anne ve babaların suçlu konumuna getirmek gibi bir amaç taşıyor. Hatta aileli durumları da içinde bir yaptırım bile getirmiyor. Fakat _iddeti kırılarak onları çocuklarını daha iyi, yani _iddete bulaştırmadan ve gerekli saygıyla göstererek yetkinleştirme için destekliyor." Yasa metninin kopyasını çikirmen, herkese birer tane verdi. Eve gidince okudum. Medeni kanununun 1631. maddesinin 2. bölümünde _öyle bir de _iklik yapılmış: Çocukların _iddete bulaştırılmadan eğitim görme hakları vardır. Kaba kuvvetle, manevi baskıyla veya diğer onur kırıcı yöntemlerle cezalandırılmazlar. Hepsisi bu kadar! Ama bu kısaca metin beni sanyorum Özden'den ötürü çok etkilemişti. Değil en neydi, anlayamıyordum. Ertesi gün Canan'la almaya yuvaya gittiğimde Ulla'dan tüm velilerin çocuklarını nasıl kaba kuvvet kullanmadan edebilecekleri konusunda tartılamak gereğini duyduklarını öğrendim. "Ulla, biz veli temsilcisi olarak bu konuda bir toplantı düzenleyelim," dedim. Hemen bir kaç kişi oturup toplantı gündemini saptamaya başladık. Monika da kahve yapıp getirdi. Ulla ve ben bir kadehe Türkçe ve Almanca not alıyorduk. "Her şeyden önce çocuklara saygı" dedim. "Onları, yetkinlerde olduğu gibi ciddiye almak çok önemli. Türkiye'de 'büyüklerimi saymak, küçüklerimi sevmek,' diye and içilir. Ama büyük küçük herkesin hem sevgiye hem saygıya gereksinimi var."

"Bir Türk atasözü, çocuk evin meyvasıdır, der, öyle de il mi?" diye sordu Monika. "Evet, ama bir çok atasözü de _iddeti över. Örne in: Dayak cennetten çikmadır. Kızın dövmeleyen dizini döver." O lu bu yil yuvaya ba_lamı olan Sevgi de oradaydı. "Türkiye'de de bu konuda son yıllarda zamanın brikimiyle ve özellikle Avrupa standardını yakalamak dü_üncesiyle yasal ve toplumsal alanda önemli geli_meler var. Biz burada hem Alman hem Türk toplumundaki geli_melerin dı_ında kalıyoruz," dedi. "Çocu a saygı nasıl olur?" diye sordu Ulla. "Ona bir oda, bir masa ver ki, bildi i gibi yazsın çizsin. Yaptı resimleri bir kenara atmaktansa duvara asarsın," dedi Sevgi. "Bizde, özellikle ya_ıllar küçük çocukları istemese bile kucaklarına oturtmaya, zorla öpüp makas almaya bayılırlar. "Yaz!" dedi Ulla. "Çocuktan körü körüne söz dinlemesini beklememeli, onun da görü_ünü almalı. Otaate al_tırılan çocuk ileride nasıl örenecek kendi ba_ına fikir üretip karar vermesini?" " O zaman, Sedat sana, ,neden masayı toplaması gerekti ini' sorunca, sen de ,Ben toplamanı istiyorum da ondan," diyemezsin, dedi Sevgi gülererek Monika'ya. "Do ru, dedi Monika yava_ça. "Sıra Nina'yla ondaydı. Bazı çocuklar hep birden konu_unca hepsine yanıt yeti_tiremiyorum. Ama çocu un hakkı var, ona do ru dürüst bir yanıt vermem gerekirdi." Sevgi Türk ailelerindeki _iddetin "gurbette" yapılan deneyim ve uyum sa layamama nedeniyle baskı sonucu olabilece ini dü_ündü. Okuyup adam olsunlar, bizden daha iyi yerlere gelsinler isteriz. Ama oturttu un yerde kalan plırlık çocukları da, ne kadar uslu diye över ve severiz. "Otaat yerine i_birli ine ve katılma al_tırılmalı çocuklar," dedim. Biz yeti_kinler di er yeti_kinlerle i_birli ine gireriz, ama nedense çocuklara gelince buna yana_mayız. Onlar bunu istiyor. Annesini babasını bula_ık ylkarken, duvara çivi çakarken gören çocuk da bu eyleme katılmak istiyor. Ama biz onların bu arzusunu yanıt_ anladımız için itaatsizlik olarak yorumluyor, sonunda kaba veya sözlü _iddete ba_vuruyoruz. Ver çocu un eline süngeri, ylkasın!" "Ama her _eyin bir sınırlı var," dedi Ulla. "Çok gev_ek davranırsan, her _eye izin verirsen çocuk nasıl örenecek do ruyu yanıt_ı? Aynı _eye bir gün izin verir, bir gün vermezsen çocu un kafasını kar_tırırsın. Açık seçik kurallar çocu un ya_amı için yönlendirici olur." "Peki, sen Peter'e hiç vurmadın mı?" diye sordu Sevgi Ulla'ya. "Bir kaç kez kendimi tutamayıp tokat attım oldu," dedi Ulla. "Attık da yedik de," dedi Monika. "Hiç unutmam, annem bir gün para verip beni bakkala gönderdi. Dükkana girer girmez kar_ımda koskocaman bir dondurma reklamı gördüm. Verdim parayı, aldım bir tane. Annem elimde dondurmayla geldi imi görünce tokadı bastı. Dondurma yere dü_tü." "Sen de bir daha böyle _ey yapmadın!" dedi Ulla. "Yapmaz olur muyum! Ama i'te o zaman dondurmayı yedikten sonra eve gittim. Evde de 'parayı yitirdim', dedim." "Sen ne uyanıklık sını öyle," dedim. Hepimiz güldük. Hiç iç açıcı olmayan bir konuyu güle e lene tartılmak en iyisi. "Annem bana yaptımın niye yanıt_ oldu unu anlatsaydı aklım ererdi ve bir daha yapmazdım. Ama hiçbir _ey açıklamadan tokadı basınca ben de saklı gizli yapmaya ba_ladım." "Bundan bir tek sonuç çıkar," dedim. "Yazıyorum: Çocuk dayakla bir _ey örenemez. Ona olayı anlatıp açıklamak gerekir." Ulla. "Çocuktan bir _ey istiyorsak, onu odanın bir ucundan, di er ucuna baürarak çürmamalı. Her çatı_madan bir ders almalı, bir _eyler örenmeli çocuk. Kızıp ileti_imi keserse çocuk dayayı yedi iyle kalır, bir _ey örenemez. Okimiz de öfkeyle kalkıp zararlar oturm_ oluruz. Böyle durumlarda hemen çömelip çocukla göz göze gelerek ona lâf anlatmak gerekir. Kendimizi onun yerine koymaya çalı_malıyız." Kaüt dolmu_tu. "unu çö altıp yarın velilere daıtalım," dedi Sevgi. Yaptıklarımızdan memnun aya a kalktık. Tam dı_arıya bir adımı atm_tım ki, Ulla'nın yüksek sesle baürdünl duydu: "Sonunda yeni bir ev buldum. Eski evime kiracı arıyorum. Üç odalı bir ev arayan bir tanılınl var mı?" Hemen geri çark ettim. "Evet, belki var!" dedim. En kısı zamanda haber veririm sana."